

bokselskap.no, 2016

Sigurd Bødtker: *Elskov*

Teksten i bokselskap.no følger 1. utgave, 1888 (Kristiania, forfatterens forlag).

ISBN: 978-82-8319-285-8 (digital, bokselskap.no), 978-82-8319-286-5 (epub),

978-82-8319-287-2 (mobi)

Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

Sigurd Bødtker

Elskov

Digte

bokselskap.no

2016

[Jeg ved, du kommer](#)

[Slig som du lå –](#)

[Ak, dag på dag](#)

[Vågne drømme](#)

[Nu er det nat](#)

[Igår aftes](#)

[Had](#)

[Ofte når du sidder –](#)

[Idealer](#)

[Kunde du glemme mig?](#)

[Skumring](#)

[To veje](#)

[Til en bryllupsfest](#)

[Jeg har så længe ventet](#)

[Å evned du –](#)

[Surrogat](#)

[Løs dit hår](#)

[Fik jeg –](#)

[Nu er det år tilbage](#)

[Der var engang –](#)

[Gretchen](#)

[Sover du –?](#)

[Anelse](#)

[Aftenbesøg](#)

[Trøst](#)

[Avtale](#)

[Vist har jeg –](#)

[Sommernat](#)

[Formaning](#)

[Blå øjne](#)

[Elskov](#)

[Jeg ved, du kommer](#)

[5] Jeg ved, du kommer.

Når hvert et lys i huset er slukt
og hvert et vågende øje lukt,
sniger du dig paa flugt.

Min længsel flommer;

øjet er stirrende,

øret lyttende, – – –

til let og svævende

fødderne flyttende

jeg i det dirrende

månelys kender dig, –

mod dig springer jeg, skælvende glad,

siger – å, jeg ved ikke hvad –,

tusende kysse brænder dig.

Jeg har dig forpustet i mine arme, –

er det da virkelig dig –? –

føler dig bævende

legemes varme,

undres og ser, det er virkelig dig,

dig, lyslevende!

Slig som du lå –

¹⁶Slig som du lå ved mit hede bryst,
dengang kvældens hidsende stilhed
fyldte med elskovens jublende vildhed,
dengang vi smelted ind i hindanden:
 øjet lukket i sagte lyst;
 skælvende drag over panden;
 dirrende varm,
 tung i min arm;
 munden smeltende hen i smil,
 sygelig yndigt,
 saligt og syndigt;
hele din skikkelse blød i sin hvil – –

Slig steg du nu for øjet,
skøn i hengivelsens under;
 fugl, du er fløjet!
Her står jeg ensom og mindes, –
 brændende sygt jeg stunder.

Ak, dag på dag –

¹⁷Ak, dag på dag i kvaldfuld uro,
i tørstig længsel efter hende,
hvis øjnes dunkle ild jeg føler
mig endnu dag og nat at brænde.

Hun, jeg den ene gang har skuet
i kvældens letblå slør, som gynged
om disse bløde former, hvorom
min elskov sig lig efeu slynged.

En nat – en nat kun! Tænk at føle
din skønhed i mit favntag skælve, –
se lidenskabens stærke ildkrans
sig om dit bøjde hode hvælve.

Skænk mig i nattens hede duft et
avsindig fagert, ildfuldt møde. –
Så gid jeg, før jeg vågnet atter,
sank sagte for din fod og døde.

Vågne drømme

[8] Jeg har slig trang til kærlighed,
aldrig så får jeg den stillet;
mod elskov i stilhed og sommernatsfred
 på det skjulteste sted
jeg altid har længtet og villet.

Blege, hviskende sommerkvæld,
 tag mine vågne drømme;
det drømmebæger du skænker mig selv,
hver kvæld så må jeg det tømme.
Salig den stund – det øjeblik kun –,
en varm, forstående kvindesjæl
 modtog min klage, –
åbned sig selv for min længsels væld,
kyssed mit mod, det svage.
Salig den stund – det øjeblik kun –,
et bølgestrygende kvindefang
tog, når jeg hulkende sank forfode,
fyldt av elskovens suk og sang,
 blødt mit brændende hode.

[9] Min længsel går som en fosset flod,
som intet evner at holde;
for varme kvinder av kød og blod
får jeg at favne drømmenes kolde,
 livløse marmorbilled.
Jeg synker i gråd, jeg får ikke fred,
jeg har slig trang til kærlighed, –
 kunde jeg få den stillet!

Nu er det nat

[10] Nu er det nat. Så stille
sover du i din seng.
Du hører ej mine vilde
tankers skurrende stræng.

Med præstehellige miner,
med gammelmands-luskende trin
den gamle libertiner,
månen, lister sig ind.

Men jeg, som har unge, stærke
sansers evige glød,
jeg må stå her og værke
i længsel og savn og nød.

Jeg stirrer didop, du sover, –
et rovdyr i sult og nød,
som lyster at kaste sig over
dit varme, skælvende kød.

Igår aftes

[11] Jeg sad igår aftes på Grand's kafé;
latter og tale summed i øret.
Likøren var glødende sejt at se,
slet var kaffen, mat var humøret.
Ned ad avisen øjnene gled,
men fatted ej noget – de bare glode –;
stilferdig en halvslummer sænked sig ned,
sløred min tanke, tynged mit hode.

Kvælden led frem, og lidt efter lidt
begyndte folk omsider at vandre;
det var, som glidende spøkelser blidt
strøg forbi mig med følge av andre.
Døsig osed gassen og skar
blegt gennem røgen i striber smale;
den dunkelhed, som i rummet var,
lod over mig drømmenes gråslør dale.

[12] Jeg drømmer om kvinder – et efter et
lokkende ansigter stiger for øjet;
men straks jeg vil gribe dem, flygter de let – –
Jeg vågner, fryser og får på mig tøjet.
Måneskinskulden er blank og stæng,
altfor sent til at træffe jenter.
Så får jeg gå hjem til min kolde seng;
lykkelig den, som har én, som venter.

Had

[13] Måtte du angre det hårde blik,
som kvalte mine værlige drømme;
måtte du selv den bittre drik,
du skænked for mig, få tømme.
Måtte du – du, den ubøjelig stolte,
synke iknæ for dem, som dig sårer;
måtte dit øje, som iskoldt mig målte,

tvinges til ydmyge, flommende tårer.

Måtte det hånende smil, som tvang
harmens ild mig i kinden,
måtte det møde dig selv mangengang,
når *dine* drømme spredes for vinden.
Måtte din skønhed, bøjet i støvet,
hånes og trampes av mandfolkehæle;
gid døden fandt dig ensom og sløvet
og gav dig en kiste av fattigmandsfjæle.

Ofte når du sidder –

[14] Ofte når du sidder og taler som bedst,
blir med ét du taus og så tung og så træt;
ofte når du brænder i jubelens fest,
blir du så underlig kølig-sky med ét.
Dine øjne kan lokke så bløde, fugtig-varme,
krænket-kolde blir de, strakt jeg åbner mine arme
du hidser mit blod, til det bruser op i kog,
straks står du der sikker, så fornem og så klog.

Kunde jeg din sjæl mod min i elskov bøje:
der er flugt i din længsel, jubel i dit øje;
der er sang i dit sind, i latter og i gråd,
der er digt i din tanke, drøm i din dåd.

Idealer

[15] Jeg stirred på skønhedens
ideal:
en Venusbyste
på pedestal.

Jeg digted sjæl bagved
formens skal
og liv i lemmernes
bløde fald.

En dag idealet
blev kød og blod.
Da steg som i vårflom
hver åres flod.

Nu omgås jeg daglig
mit ideal;
det er steget ned fra
sin pødestal.

[16] Ak, det ideal har
lidt mangt et tab;
det er i sit tredje
svangerskab.

Jeg digter et evig
ungt ideal:
en Venus, urørlig
på pødestal.

Kunde du glemme mig?

[17] Kunde du glemme mig? –

Tænk, om du kunde.
Ikke vilde jeg leve;
ikke kunde jeg dø.

Livet, det levende, vilde skræmme mig,
bort fra det, ud av det måtte jeg stunde,
turde dog ikke styrte mig ud i
glemselens sorte sjø.

Du, som har pustet din stærke glæde
ind i mit liv og skænket det drømme,
drukket min hede
tak av versenes glødende strømme, –
kunde du glemme mig? –
Du som har trykket dig tæt og bange
ind til mit bryst i frygt og i vildhed,
hvasket de mange
evige løfters dirrende mildhed, –
du, som altid evned at tæmme mig,
hvergang mit blod blev for hedt – det hændte
de tusende gange –,
kunde du glemme mig?

[18] Nu, når jeg tænker

i kvældens stilhed på dig, min eneste,
dig, som er fjern og dog så nær, –
tvilen sænker
sig over den reneste
tro, i min sjæl jeg bær.

Tvilens stemme mig
nægter at blunde:
kunde du glemme mig? – – –
Tænk, om du kunde.

Skumring

[19] Jeg lå på sofaen døsig,
så vammel med alle og alt, –
da døren føg op og en trillende latter
som solstrejf over mig faldt.

Min elskede, frisk og fyldig;
de deilige øjne lo.
Og kåben fløj av, og snart sad vi kælent
i sofaen sammen, vi to.

Jeg lod mig glide; jeg sænkede
mit hode i jomfruskød;
hun strøg mit hår, hun kyssede min pande,
hun var så fristende sød.

Og der blev skumring i stuen;
alt sammen i tåge flød.
En bundt av lysende spinkle strænge
gled ud fra kaminens glød.

[20] Hendes ord blev sittrende kærtegn,
hendes hånd var kildrende blød;
hendes læber var skælvende ild, som over
i tusende kysse flød.

– – – Ak, nu i sekundens lykke
jeg længter at sænke mig ned
og vaske mig ren for hverdagsmoralen
og smålig samvittighed.

Jeg ligger på sofaen døsig,
så vammel ved alle og alt;
å tænk, om din unge, trillende latter
som solstrejf over mig faldt!

To veje

[21] Jeg hviskede – min stemme dirred

i lykke, længsel og lyst –,
om hvor hun drog mig og fyldte
med stemning og sang mit bryst.

Jeg hvisked ord som i drømme,
og drømmen var skær og lys;
men ordene de var dumme
og smelted straks hen i kys.

Hun smilte så lyst og hvisked
de deiligste ord, jeg véd;
men alt, vi hvisked, så var det
om drømme og kærlighed.

– – Og så kommer du og spør mig,
– å slig en fornuftig ven! –
hvornår vi agter at vandre
med anstand for alteret hen.

^[22] Vi vil ikke ta oss ud i
det hvælvede kirkekor.
Om kærlighed hvisked vi bare;
om ægteskab – aldrig et ord.

Men du – lig frugt i en krukke –
din kærlighed sylte skal
ned i et ægteskab, tilsat
med dyd og pligt og moral.

Og bind så kun godt for krukken,
at ikke den stærke luft
skal kunne bedærve frugten
av al din flid og fornuft.

Børn avler du, super-ægte;
dusinet måske eller fler.
Vi to har vor kærlighed bare
og ønsket os intet mer.

Til en bryllupsfest

^[23] Du brød overtvært med voldsom hånd
det traditionernes slavebånd,
som mer end tusende år har lænket,
menneskets rene natur og ånd; –
hvad under, moralen føler sig krænket?

En spisborgerstat, hvis kælderbund

hviler på løgnens sørpede grund,
et samfund af hule, størknede sjæle
skænder med sladderens stinkende mund
den, som sparker kækt til den hele.

Hun er ikke dydig, din unge brud,
og pagten er ingen pagt for gud:
jer elskov er fri som jert syn og jert mæle,
personligheden får folde sig ud
frit i et samfund av tvende sjæle.

[24] Måtte I gennem samlivets gang
løftes av lykkens lys og sang;
måtte av sjælens fineste tråde
sammen I bindes i fælles trang
til fyldig at løse samlivets gåde.

Og stiger der sol over eders pagt
til trods for moralens ondskab og magt, –
blir eders samliv solglansen skænket
av lykkelysende dages pragt, –
så lad kun moralen føle sig krænket!

Jeg har så længe ventet

[25] Jeg har så længe ventet, at
jeg trode, du ikke kom.
Min elskte, hvor var du? – sjæl og sind
fyldtes av længslens flom.

Vist har jeg længe ventet, men
des fuldere blev mit sind.
Min elskte, du elskte – natten blev lys,
nu da du jubled ind.

Å, evned du –

[26] Å, evned du se mig selv bag
det klodsede hverdagsvæsen,
du øjned uendelig rigdom
og rynked ikke på næsen.

De spotske stålkolde øjne,
det stikkende smil om munden,
din tales trætte betoning,

alt skifted, det ved jeg, på stunden.

Jeg ved, at ser du mig selv bag
det klodsede hverdagsvæsen,
så vil du fanges av skatten,
om du er aldrig så kræsen

Men altid jeg måles av disse
utålelig spottende blikke;
du ser nok mit hverdagsvæsen, –
men mig, mig selv – seg du ikke.

Surrogat

[27] Han står og ser på de mange
damer i vårtoiletter,
sluttende smidig trange
om former, som svulmer og sprætter,
glide som svaner slanke,
vuggende blødt i gangen,
nedad façaden, – hans tanke
blir i beskuelsen fangen.

Fru Emmy er fin og lækker
i vårsol og vårdragts bølger.
Halsen er bar og vækker
drøm om det fagre, som følger.
Blikket snart her, snart hist er
i dunkel, dvælende blødhed.
Et sanseligt smil, som frister
lig hviskede løfters sødhed.

[28] Hun glider så let, så sikker
nedover gaden, som brænder
lys i solen, og nikker
blødt til de mange venner.
Hun smiler lidt sygt, da hun møder
ham, som stirrer og stirrer,
hvis øjne begærer og gløder,
hvis halvåbne læber dirrer.

Han brænder i vildsom brynde.
Tænk, nyde den, som så fin er,
avklæ ynde for ynde,
skygget av nattens gardiner.
Å, kysse – tænk, kysse – brystet,
blottet trods bønners blyhed;

føle, at ildfuldt krystet
hun skælver i lysten skyhed – –

– – Han ligger på sofaen. Luften
er tung og solvarm; støvet
fra gaden og lindeduften,
alt gør ham mat og bedøvet.
Drømme – de samme søde –
ægger ham atter og atter,
om læber, fristende bløde,
om koglende, kildrende latter.

[29] Hans hode brænder; det er ham,
som ild i hans årer flyder,
som er hun dragende nær ham,
og kærtegn han skænker og nyder.
Han føler legemets varme;
øjet er kælen mildhed.
Hende favner hans arme
i salig svimlende vildhed.

Så vågner han, ør og drukken.
Kvælden er frisk og køler,
en vårkvæld, en duftende smuk en.
Lidt flad og flau han sig føler
ovenpå drømmens kastaler.
Så tar resolut han hatten,
går til en jente, betaler
og bli hos hende den natten.

Løs dit hår

[30] Løs dit hår, det gyldent brune,
her er skumring, bleg og stille,
lad min hånd i dette lune,
tætte vildnis sig forvilde.

Løs dit hår fra alt, som lænker,
frit sin lyst lad strømmen følge;
jeg mit blege ansikt sænker
dybt ned i dens varme bølge.

Løs dit hår, det gyldent brune,
her vi sidder lunt og døser.
Nægter du i trodsigt lune? –
straks på timen selv jeg løser.

Fik jeg –

[31] Fik jeg varme dine læbers
blege kulde nu med mines
stærke glød, jeg, som i hed og
hidsig lyst og længsel pines.

Dette trætte smil, som ånder
suk og savn, det vilde sprede,
blussende med et i jubel,
glans av stærk og dristig glæde.

Disse syge, såre øjne,
nu av tårers tåge mattet,
vilde lyse op i lykke,
aldrig anet, neppe fattet.

Fik jeg, fik jeg – Tør din læbe
kun sin egen længsel følge,
da flød vore læber sammen,
tæt som bølge møder bølge.

Nu er det år tilbage

[32] Nej se, der er lys i dit vindu,
en skygge på din gardin.
En sværm av gamle tanker
flokker sig i mit sind.

Vi tog en forsvarlig avsked,
men uden favntag og kys.
Så stod jeg ensom og stille
og så mod det blege lys.

De ord, som, da *du* sa dem
så varme, så bløde lød,
nu var de kun kolde lyder,
som intet, slet intet betød.

Men atter og atter jeg hvisked
hvert ord, som du havde sagt,
og kasted over hver sætning
billeders underpragt.

[33] Nej, som jeg elsked dig dengang, –
men ak, platonisk og stum.
Jeg tror, du elsked mig dengang,
men syntes, jeg var lidt dum.

Nu er det år tilbage;
jeg står på den samme plet.
Du gik dine egne veje, –
og *jeg* er en anden blet.

Der var engang –

[34] Der var engang, at jeg elsked dig,
du bar dig ad, som du elsked mig.
Hvert blik, jeg gav, var et spørgsmåls gåde
en bøn, som talte til sjæl og sind;
hvert blik, *du* gav, sendte fine tråde,
som fanged mig i sit silkespind.

Dengang, dengang, hvor jeg elsked dig;
med du brød av, gik din egen vej.
Så lærte livet mig livet leve,
og jeg har levet det fuldt og frit.
Du skifted sind, og nu vil du kræve
det hjerte ind, som var engang dit.

Jeg ser det godt, at du elsker mig;
men jeg går hånlig min egen vej.
Det skalv og lyste som forårsduggen,
dit øje dengang, frisk lo din mund;
nu øjet slukt er, din mund er muggen, –
mit liv har forår endnu en stund.

Gretchen

[35] Jeg sidder og ser fra mit vindu
folk, som til kirke går,
og smiler hånsk til de mange
troende søndagsfår.

Nej se, – min elskede vandrer
på kirkesti blygt og stilt, –
du søde, som igåraftes
favned så fast og vildt.

Jeg mindes, du midt i rusen
grædende bedt mig har,
vi skulde gå kirkegang sammen
som et forlovet par.

Jeg svarte, *du* var min Madonna,
som stilled min hedeste trang,
og fatte dig møde, når klokken
ringer til aftensang.

[36] Å, denne helgenmine,
hvor inderlig sødt den dig klær;
og denne kyske holdning,
hvor den naturlig dig er.

Ja, gå du, min ven, i kirke,
bad dig i bod og bøn,
når du kun iaften er lige
oplagt, villig og skøn.

Lad tåren trille bodfærdig
fra øjet så fuld og varm,
des tryggere vil du iaften
trykke dig ind i min arm.

Bed for din elsker, som er så
lidet anlagt for bod.

Til tak, min egen Madonna,
jeg knæler og kysser din fod.

Men glem kun ikke, du søde,
– det glemte du ingengang –
at møde, når kirkeklokken
ringer til aftensang.

Sover du –?

[37] Sover du? – sover du, milde?

Sov kun, sov kun sødt.
Alt er det silde;
gerne mit trætte hode jeg vilde
hvile blødt.

Fryser du ikke alene?
Mon jeg komme kan? –
Tænk, hvilken sene:
stå ved dit dunkle leje, du rene, –
jeg, en mand.

Ak, jeg har stået her så længe,
længe mangengang,
ønsket at trænge
ind til dig grumme, som ude kan stænge

suk og sang.

[38] Åbn de stængende vægge!
å, hvor ømt, hvor blødt
vil jeg dig lægge
ind i min arm, så skal vi nok begge
sove sødt.

Anelse

[39] Min elskede, hvorfor er du
idag så taus og trist? –
«Ak, længe til næste møde,
det blir det sikkert og vist.»

Men hvorfor? – imorgen kan du
jo møde mig, har du lyst –?
«*Imorgen* måske jeg hviler
for siste gang ved dit bryst.»

Men tænk ej så sorgtunge tanker,
vi ofte nok mødes endnu.
«Men engang blir dog den siste,
det volder min bittre gru.»

Aftenbesøg

[40] Dit kys er så koldt iaften,
og vigende bort er dit blik;
du sidder så slapt på stolen,
ser hverken mit smil eller nik.

Hvad fejler dig, du min elskte,
du er da vel aldrig syg? –
Skynd dig og sig, du er ikke,
først da blir jeg atter tryg.

«Nej syg er jeg ikke, men –» hvorfor
bryder du av dit svar? –
humøret er dårligt? – så kys mig
og glem hele verden, din nar.

Å, bliv her inat, du kolde,
min arm skal favne dig tæt
og vugge dig varmt og sagte,

hvis du er sår og træt.

[41] «Jeg kan ikke –» Kan ikke – hvordan?

den plads er dog gammel og kendt.

Du er så underlig, – kære,
hvad *er* det da, som er hændt?

«Å, vidste du –» Hvad? «Nej, intet –»

Jovist er der noget hændt;
sagtens har gamle mutter
været ude og skændt.

«Å nej da –» Men vær nu fornuftig,
så kommer humøret på gled;
ræk mig munden og kys mig,
men ikke koldt som isted.

Vær snil og bliv her inat, du;
min arm skal trykke dig tæt, –
bort skal du sove hver tyngsel
og vågne lysglad og let.

«Nej, slip mig, jeg vil ikke –» Jaså,
så heftig! – jeg lenger ej ber.
Alt længe jeg mærked, du gik der
og elsked mig ikke mer.

[42] «Jeg elsker dig, elsker dig – tag mig,

kys mig, favn mig, min gut.
Å klæm mig, kryst mig, som skal jeg
miste pusten tilslut.» – –

– – Dit kys er så hedt iaften,
feber greb dig med et.
Og tårer tunge triller,
de brænder min hånd så hedt.

Hvad mener du med disse tårer? –
du tror, jeg svige dig vil? –
at jeg er ked av dig? – nej da,
lys op med dit gamle smil.

Bliv her inat, du varme!
Min arm skal smyge sig tæt
omkring dit liv, du skal føle,
jeg er ikke overmæt.

«Kunde jeg si det, kære, –
jeg har ikke mod dertil –».
Kom med det. – «Men lov mig sikkert,
du ikke forstøde mig vil.»

[43] Hvad er det da, som står på dig?

Du skræmmer mig, min ven.

Er det da ikke bare
folkesnakket igen? –

«Nej, nej –.» For pokker, du har da
været mig fast og tro?

det er vel ingen, som –? «Nej, nej,
for det kan du være iro.»

Du er da vel aldrig –? – du skælver,
øjnene slår du ned – – –.

Du lyver, forbandede *hore*, –
du *gør* – ved min saligheds ed.

«Nu er jeg en *hore*, – før kaldte
du mig med vakrere ord.

Men er jeg en *hore*, så er jeg
dog også dit barns mor.»

Trøst

[44] Så damerne måler dig fornemt,
når stilt din gang du går,
og herrerne hvisker og fniser
og spør, om du følge får.

Du græder, fordi det volder
dig pinsel, at alle frit
tør kaste dig skældsord i næsen, –
så mangt har du tålt og lidt.

Nej, græd ikke du, min elskte,
løft hodet højt og stolt;
og mål dem kun tusend gange
så hånlige, så fornemt-koldt.

De herrer beklager om dagen
vor tids moralske forlis;
om natten køber de elskov
og prutter om markedets pris.

[45] De damer, de praler saa stolt med
sin dyd, sin kæreste skat,
og drømmer om ægteskabet
konstant både dag – og nat.

De spænder snørliv stramt om

sin vågnende kærlighedsdrift
og dræber evnen til elskov
med klostermoralens gift.

De hyller elskoven til med
moralens figenblad;
den nøgne, hedenske elskov
blir påklædt og flau og flad.

Forsigtig puster de til sin
forelskelses matte glør;
av lidenskabens bæger
de nippe kun stjålent tør.

Med gudsord og fulde maver
de holder sin bryllupsfest,
og hele familien morer
sig smilende godt som gæst.

^[46]Når midnatsklokken klæmter,
så lades parret iro;
og alle ved, at nu favnes
de lykkelige to.

Og gratulanter beskuer
de nygifte i deres bo,
og alle ved, de *har* favnet,
de lykkelige to. – –

Nej, løft dit fagre hode
så højt, så stolt, som du vil,
og se på de fine damer
med hån og stikkende smil.

For fri og stærk var din vilje
og mægtigt din elskovs væld,
hin fagre nat, vi bryllup
holdt blygt og stilt for os selv.

Avtale

^[47]Vil du møde mig iaften?
ikke –? jovist vil du møde.
Lov mig, vær ved kirken her sån
klokken ti – lov det da, søde.

Så skal sammen – helt alene –
for os selv vi to supere;

flomme skal vor livslyst, som der
var i verden ingen flere.

Gløde vinen skal i høje,
slebne glas ved bryllupsfesten;
vi skal klinke, vi skal kysse,
fri for folk og fri for præsten.

Og når vore sanser skælver
og vor lidenskab slår flammer,
går vi, i hinanden slynget,
stilt ind i vort brudekammer.

Vist har jeg

^[48] Vist har jeg elsket dig med sjæl og sanser
i svundne dage, da mit sind var lyst.
Men ved de dage tanken sjelden stanser,
og ingen genklang toner i mit bryst.

Dog stundom kan – en vårvæld – tanken svømme
tilbage til den tågeklædte kyst,
hvor jeg har levet mine unge drømme, –
da toner sagte genklang i mit bryst.
Det tågeslør blir brudt, som ellers dølger,
de skjulte kilder vælder kækt sin vej;
min tanke vugges som paa bløde bølger,
min sjæl er glad, for den er fyldt av dig.

Hvor jeg er fattig – alt, jeg har tilbage,
er blege minder; de kun skyggen er
av hin min elskov fra de unge dage,
fra lange, lyse nætters blege skær.
Jeg hader minder, – hidsig skyller blodet,
jeg har slig længsel mod det varme kød,
jeg har slig trang til at begrave hodet
tungt i et blødt og kælent kvindeskød.

^[49] Å, var du her! – jeg atter elske skulde –
så hedt, så salig-helt som ingengang.
Hvis tid og afstand gav dit væsen kulde,
som sne for sol den smelted i mit fang.
Nyt liv av vore favntag tog det døde;
og nye kilder sprang og bød sig vej.
To flammer, som flød sammen, blev vort møde:
du fyldt av mig, jeg salig fyldt av dig.

Alt våren strør nyt liv med fulde hænder;
jeg går og drømmer om det liv, som *var*.
Hvor tomt mit sind, som andre ord ej kender
end disse blege tre: jeg elsket *har*.

Sommernat

[50] Imellem de sovende sletter
går elven sin døsig gang;
små bølger mod stranden skvætter
med blød og bristende klang.

 Det risler på vang,
 det rasler i krat,
der er tusen lyder en sommernat.
– Jeg går i de lyse nætter
og nynner en elskovssang.

Duft stiger fra blomstersletter,
duft synker fra løvets hang;
duft gløder luften og mætter
hvert åndedrag på min gang.

 Duft vugges på vang,
 duft stænkes fra krat,
der er tusen slags duft en sommernat.
– Jeg går i de lyse nætter
og nynner en elskovssang.

[51] Det er, som al elskovskval fletter
sit suk ind i nattens klang,
al elskovs ånde fortætter
sig hed i duft over vang.

 Ak, natten er lang,
 og natten er lys,
og luften går svanger med kærtegn og kys,
– jeg går i de lyse nætter
og nynner – ensom – en elskovssang.

Formaning

[52] Nej, kære, vær ikke vittig,
spil aldrig belæst og klog;
må du absolut snakke,
så snak på dit eget sprog

Som bedst vi sad her og døsed
og elsked hverandre højt,
så fik du et ord i vrangen,
som faldt dig for stort og drøjt.

Du så, jeg gøs som av kulde;
hvad skal det da også til –?
Husk, at jeg er lidt kuldskeer,
husk på dét, er du snil.

For guds skyld, snak ikke meget,
kys mig såmeget mer.
Vær blid nu og le mig ud, for
du er så sød, når du ler.

Blå øjne

^[53] Vidste jeg kun, hvad de gemmer på,
de øjne, blinkende blanke blå, –
mit blik sig sænker som i en brønd
og kan ikke bunden nå.
Med isnende rolig stålglans de møder
mit brune blik, når det hidsig gløder;
i dugdråbeskeer de flimrer og frister,
når blikket beskæmmet undav sig lister.

Aned jeg kun, hvad de gemmer på,
de øjne, blinkende blanke blå, –
mit blik vil flygte, men altid påny
i brønden det styrte sig må.
Min længsel de håner med leende kulde,
min trods den smelter de, længselsfulde;
de sløres i sorg, hvis *mit* blik er glæde,
de brænder i jubel, når *mit* kunde græde.

Elskov

^[54] Ja, *jeg* skal gerne fortælle,
når *du* vil høre på.
Men sæt dig nærmere, Ågot,
endda lidt til – se så. –

Min elskte – jeg drømte, forstår du –,
ellers så kølig og stræng,

kom smygende til mig og satte
sig fristende på min seng.

Først trode jeg ikke mit øje:
hun, som såmangen en kvæld
har spottet fornuft og bønner,
nu kommer hun – kommer hun selv –?

[55] Men snart jeg nødtes at tro, hvad
mit glade øje fik se –:
der sad min elskte og lokked
i dybeste negligé.

Jeg gætter de slanke lemmer
under det smidige lin;
jeg følger hver sagte bøjning,
jeg nyder hver linje fin.

Av langsomme åndedrsg hævet
dirrer det smidige lin;
al denne jublende skønhed,
nu ved jeg, at den er min.

Der ligger om blodvarme læber
et ængstelig sitrende smil;
der brænder i dunkelblå øjne
et flimrende farvespil.

Hun stryger mig langt over panden,
hun lægger sin mund på min;
jeg suger hver flamme, den ånder,
og føler det kildrende lin.

[56] Så glider der stilt i mit øre:
«derude jeg skalv og gøs;
så kirkekoldt, kælderoldt var der,
at blodet stivned og frøs.

De andre de er så kolde,
ejer ej gnist, ej glød;
så tænkte jeg, du fik varme
mit frosne blod i dit skød!»

Kom, favn mig, fagre, som fryser, –
mit blod er ungt og hedt;
det banker i lyst til at sprænge
årernes skrankenet.

Gid blodet øste nu på dit
sneskinnende, kolde lin
ødselt, i brede strømme

sin glødende purpurvin!

Nu breder sommernatten
sit skærmende brudeslør;
kom, favn mig, fagre, som fryser,
som aldrig har favnet før!

[57] Hver muskel spændes i jubel,
hver nerve dirrer i lyst,
blodet jager i vildhed,
som vil det sprænge mit bryst....

Jeg vågner. Drømmen, som tog mig,
var død i sit største moment,
lig en bue, som brister,
ud over evne spændt.

– – – – Men som jeg sidder og sænker
mit blik i dit øjes skød,
fyldes jeg helt av drømmen,
som om den aldrig var død.

Det varme legem, som lever
under din smidige dragt,
det har jo ved mit bryst en
underbar nattestund lagt.

Jeg gætter de slanke lemmer
– de dejligste, som jeg ved –;
de hvisker hverandre nattens
kildrende hemmelighed.

[58] De hvisker stærktfarvede drømme
om vilde, favnende mænd,
som synker i bøn og trusel
svimlende over sig hen, –

og viltre, strygende kærtegn
brænder på fod og arm,
lange kys suger livet
udav den blottede barm.

Nægt ej – dit unge legem
taler så kraftig ud
om ungdommens ret til livet
og elskovens hellige bud.

Jeg ved det, – hver dråbe, som blåner
bag årens glittrende glar,
hver nerve, hver muskefibre
længtet mod elskov har.

Hvad sukker de blodvarme læbers
længselssittrende smil,
hvad søger de dunkelblå øjnes
flimrende farvespil –?

[59] Et bad for de længtende lemmer
i elskovens stærkeste strøm,
det tænker hver dagens tanke,
det drømmer hver nattens drøm.

Din sunde, lysvågne skønhed,
den er til elskov skabt;
den tid, vi bruger til tale,
er stjålet fra lykken og tabt.

Du, som jeg elsker, kvæl ej
din ungdom i suk og savn;
lad drømmen, som døde, få liv i
din elskovslængtende favn!

Jeg ser det – du vil – for en jubel –,
du lyder mit blik, min bøn:
dragtens drømmeflor falder,
og *du* står nøgen og skøn.

Det risler mig koldt ned ad ryggen,
jeg skælver i ventningens brand,
jeg knæler i andagt, gudinde
fra drømmenes underland!

[60] Nu breder sommernatten
sit skærmende brudeslør;
kom, favn mig, fagre, som aldrig,
aldrig har favnet før!

Sigurd Bødtkers *Elskov* er lastet ned gratis fra bokselskap.no